לקמן לה, כ) לעיל טו.
 חולין כט, ג) [שכח קטו: חולין כט, ג) [שכח קטו: ט"יגן, ד) [לקמן לב:],
 לד:], ז) [הלואר והראש לש"ש, א) [חוש"ע חוס"

פסחים קט: ד"ה אמה],

הגהות הב"ח

(א) גם' את הראש ואת

האינרים ואת החביתין:

יטרפריט דאור דודביורין. (3) רש"י ד"ה וקידש כו" קידוש לפשיטה וקידוש ללבישה: (ג) ד"ה קטורת

ותיבת היא נמחק: (ד) ד"ה

והחנים כו׳ וגבי נובילה

ראשונה: (ה) ד"ה אמר להו

כו' דטבילה שניה דמתני'

דאיכא לפרושי

הגהות מהר"ב

רנשבורנ

של שחר היתה כו'

הראש י״ח טפחים והלא הלואר שהוא יותר מטפח ושליש אישתכח דארון למטה מי' ובפרק מי שהוליאוהו (עירובין ד' מח.) נמי אמרינן דמקומו של אדם ד' אמות ומפרש דגופו ג' אמות ואמה כדי שיטול חפך תחת מראשותיו כו' היינו נמי גופו ג' אמות שלימות ואמה העודפת

בשביל ראשו וכדי שיפשוט ידיו למעלה מראשו וא"ת א"כ היה עין עיטס גבוה יותר מכ"ג שאם לא היה אלא כ"ג א"כ היו המים יולאין לחוץ הא לא קשיא דודאי עין עיטם לא הוה אלא כ״ג אבל החקק של בית הטבילה היה גבוה יותר מג' אמות אף על פי שהמים עולים למעלה כשנכנס לתוכו לא היו יולאין לחוץ אי נמי אפילו אם היו יולאים היו מיד באים אחרים תחתיהן מעין עיטם ואין להקשות דכיון דאמר בכל דוכתא דמקום האדם הוי רוחב אמה היכי טביל בכלי שאינו אלא אתה על אתה דאתחא באתחא היכי יתיב וי"ל הא דאמר מהום האדם הוא דהוי רחב אמה היינו כשהוא לבוש תדע דגבי כוכין אמרינן רחבו ו' טפחים ובהם מכניסין הארון והמת בארון היוא במשהו בארון במשהו עבדי דיה. למעזיבה וכיון דמעזיבה דשישא דקה היא מאד לא בעי נמי אמה מקרה אלא משהו:

כדאמר רב כהנא כדי שיכיר כ"ג שעבודת היום של בוץ. לקמן גבי הביאו לו בגדי לבן מימה מאי שנא דאמרה למילמיה

אסיפא ולא ארישא ונ"ל דארישא לא חשש לאומרו דפשיטא דלריך היכירא שלא יטעה וילבש כל ח' בגדים כדרך שהוא עושה כל ימות השנה כשהות פושט בגדי חול שהות לובש כל ח' בגדים ולכך פרסו בגדי בוץ כדי שיכיר שהיום אין לו ללבוש בגדי בוץ עם בגדי זהב אלא בפני עלמם אבל בסיפא שהוא פושט בגדי זהב ויש לו ללבוש בגדים אחרים סד"א דלא הוה לריך היכירא דודאי לא אתי למיטעי ועוד סד"א כיון דכבר פירסו פעם אחת סדין של בוץ כדי שיכיר וכו' סגי בהכי להכי אילטריך רב כהנא לפרש דתרי היכירא הוו ענדי: ופשם ורחץ ורחץ ולכש. וה"נ אמרי׳ בפ׳ איזהו נשך (ב"מ ד׳ סא.) את כספך לא תתן לו בנשך ובמרבית בנשך ובמרבית לא תתן אכלך ותימה

דבפ"ק דקידושין (ד' לב:) אמרינן וח"ק אי ס"ד כדאמר ר"י הגלילי לכתוב רחמנא מפני שיבה תקום והדרת תקום והדרת פני זקן וכו' ואמאי לא נימא אע"ג דלא כתיב תקום והדרת אלא חד זימנא נימא דקאי לפניו ולאחריו כי הכא וי"ל התם לא שייך תקום על פני אלא על מפני כמו לא אוכל לקום מפניך (בראשית לא) והדרת לא שייך אמפני אלא על פני כדכתיב (איכה ה) פני זקנים לא נהדרו וההיא דחמשה פסוקים שאין להם הכרע לקמן אפרש בפרק הוליאו לו (דף נב:):

גמירי

והא איכא אמה תקרה ואמה מעזיבה שערים דבית המקדש כיון דשישא נינהו במשהו עבדי להו והא איכא האיך משהו כיון דלא הואי אמתא לא חשיב לה: פרסו סדין של בוץ וכו': מאי שנא של בוץ יבראמר רב כהנא אכדי שיכיר שעבודת סכראמר רב היום בבגדי בוץ הכא נמי שיכיר שעבודת היום בבגדי בוץ: **כותני'** -פשט ירד וטבל עלה ונסתפג הביאו לו בגדי זהב ולבש וקידש ידיו ורגליו יהביאו לו את התמיד קרצו יומירק אחר שחיטה על ידו קבל את הדם וזרקו נכנם להקמיר קטורת של שחר ולהיטיב את הנרות ולהקריב את הראש ואת האברים 🐠 והחביתין ואת היין קטורת של שחר היתה קריבה בין דם לאברים של בין הערבים בין איברים לנסכים יאם היה כ" זקן או אים שנים מחמין לו חמין ומטילין לתוך הצונן כדי שתפיג צינתן: גמ' אמרוה רבנן קמיה דרב פפא הא דלא כר"מ דאי ר"מ כיון דאמר תרי קידושי אלבישה עביד להו הכא גמי ליעביד תרי קידושי אלבישה אמר להו רב פפא בין לרבנן בין לר"מ חד אפשימה דבגדי קודש וחד אלבישה והכא בהא קא מיפלגי יופשט ורחץ (ורחץ) ולבש ר"מ סבר מקיש פשימה ללבישה מה לבישה לובש ואח"כ מקדש אף פשיטה פושט ואח"כ מקדש ורבנן סברי מקיש פשימה ללבישה מה לבישה כשהוא לבוש מקדש אף פשימה כשהוא לבוש מקדש אמרו ליה רבנן לרב פפא ומי מצית אמרת הכי והתניא פרסו סדין של בוץ בינו לבין העם פשט וירד וטבל עלה ונסתפג הביאו לו בגדי זהב ולבש וקידש ידיו ורגליו רבי מאיר אומר פשט וקידש ידיו ורגליו וירד ומבל עלה ונסתפג הביאו לו בגדי זהב ולבש וֹקידש ידיו ורגליו אמר להו יאי תניא תניא

בותבר' ונסתפג. מתעטף באלונטית של בגד לספוג מים שעל בשרו. ונסתפג ונתקנח: וקידש ידיו ורגליו. מן הכיור כדיליף לקמן (דף לב.) שלריך לכל חליפות בגדי היום קידוש לפשיטה (כ) קידוש ללבישה וטבילה ראשונה זו שהפשיטה של בגדי חול היא לא הולרך לקדש על הפשיטה: קרנו. מפרש בגמרת י: ומירק חחר. וגמר כהן אחר שחיטה לפי שאין קבלת הדם כשירה אלא בכהן גדול ולריך למהר ולקבל: על ידו. בשבילו כמו קולך אדם ע"י עלמו (ב"מ דף לג.). אי נמי על ידו לשון אחריו וסמוך לו והרבה יש בספר עזרא על ידו החזיק פלוני את החומה (נחמיה ג): קטורת של שחר (ג) היא היתה קריבה וכו'. בגמ' ק מפרש: מחמיו לו חמיו. מבערב יום הכפורים ומטילין ביום הכפורים לתוך חקק בנין בית טבילתו: שתפיג. להמר מיד לינתו

במקלת כמו ויפג לבו (בראשית מה)

מפיגין טעמן (בינה דף יד.) וריחו לא

נמר (ירמיה מח) מתרגמינן וריחו לא

פג: גבו' רבנן. תלמידי דרב

פפא אמרו כך לפניו: הא. מתני׳

דלא תנן בה שני קידושים בטבילה

ראשונה: דלא כר"מ. דפליג במתני׳

בטבילה שניה אדרבנן שהיו מקדימין

קידוש לפשיטה והוא הקדים פשיטה

לקידוש דתנן י ר' מאיר אומר פשט

וקידש ושמעינן מיניה דס"ל דשני

קידושין שהולרך הכתוב בין בגד

לבגד כדיליף לקמן תרוייהו משום

לבישת בגדים המתחלפים תחת

הראשונים הוא וקאמרי מתני' לאו

דכוותיה תנן דחי ר"מ בטבילה

ראשונה נמי ניבעי תרי קידושי דהא בגדי קדש הוא בא ללבוש: חד

אפשיטה. והלכך הכא דפשיטה

דבגדי חול היא לא בעיא קידוש והכא

גבי טבילה שניה שנחלק ר' מאיר

להקדים פשיטה לקידוש לאו משום

דס"ל קידוש ראשון אן שכל טבילה מחמח לבישה בא אלא בגזירת הכתוב פליגי: ופשע ורחן ורחן ולבש. ופשע את בגדי הבד

אשר לבש וגו' וסמיך ליה ורחן את בשרו במים במקום קדוש ולבש

את בגדיו והטיל הכתוב רחילה בין פשיטה ללבישה והאי ורחץ

. דרשינן ליה לקמן [לב:] לענין קידוש וילפינן מיניה תרי קידושי דשדינן

ורחץ חופשט וחולבש כחילו כתיב ורחץ תרי זימני: ר"מ סבר מקיש. קידוש פשיטה לקידוש של לבישה מה לבישה לובש ואח"כ

מקדש קידוש השני כדאמרינן לקמן [שם] הכל מודים בקידוש שני כשהוא

שמנה בגדים ויש מהן של זהב כגון

ליך וחשן ואפוד ופעמוני המעיל:

והאיכא אמה. עובי תקרה על חלל השער: ואמה מעויבה. של טיט

וחול מגובל יחד להיות המים נוחין שם לבד עומק החלל שלש אמות

שחשבת: במשהו עבדי ליה. תקרה שלהן: שעבודת היום בבגדי בון.

שיש היום עליו עבודה שהיא בבגדי בון לפי שאינו רגיל לשרת בלא

אן רש"י ד"ה חד אפשיטה וכו' לאו משום דפ"ל קידוש ראשון שכל טבילה יכו׳ צ״ל שלפני כל טבילה: ב] ד"ה והתניא וכו' וגבי טבילה ראשונה וכו' אלא חד קידוש אלמא טעמא דר"מ וכו' כל"ל:

תום' ישנים

כדאמר רב כהגא כדי שיכיר שעבודת היום בבגדי בוץ, לקמן נפירקין ולה, אן קאמר לה רב כהנא כי הך (גבי) מילתא [גבי סיפא], והא דלא אמרה הכא משום דהך עבודה (דמה) [דינה] לעשות בבגדי זהב, והך דלקמן מיירי בבגדי בון, ואתי שפיר טפי למימר לקמן, מ״מ כולן היו מענין אחד. פושם ואח״כ מקדש. דלא מסתברא ליה לרבי מאיר ושזייושר בקו ש. זכח מסתברת פים לרבי מאיר [ש]יעשה הקידוש קודם המעשה שיהא טפל קודם לעיקר, ולרבנן לא מסתברא שיעשה קידוש ערום בעזרה. אבל קיזם לרבי מאיר לריך הוא לעשותו בעזרה אלא שיכסה עלמו בשום דבר דאין קידוש אלא בפנים וצחים כ, ב] קדש בכלי שרת בחוץ או בכלי חול בפנים עבולתו מה לבישה לובש ואח"כ מה לבישה לובש ואח"כ מקדש. כדאמר רג אחא גר יעקב לקמן הכל מודים נקידוש שני שלובש ואח"כ בקידוש שני שלובש ואח"כ מקדש כו׳. אי תניא תניא. תימה כיון דרבי מאיר פליג ארישא מ"ט לא פליג בהדיא ברישת. וי"ל דמההית לת ש"מ בבתרייתה יאר שיינו בכערייענו [ש]יעשה שני קידושין הראשון בפשיטה [דהכא] היה לבוש בגדי קדש מחילה, (דההיא) [וההיא] לעיל מיירי שלבוש היה בגדי מול א) .

ד) עיין בריטב״א שהדברים מבוארים שם. ועי׳ ש״י.

לבוש מקדש ויליף לה מקראי אף קידוש של פשיטה פושט ואח"כ מקדש ורבנן סברי מה לבישה כשהוא לבוש מקדש ולדברי הכל קידוש בתרת אחר לבישה אף פשיטה כשהות לבוש בגדים שהות בת לפשוט מקדש ואח"כ פושט: ומי מצים אמרם. דלת מלריך ר"מ אטבילה ראשונה תרי קידושי: והסניא כו'. ווי ב] וגם טבילה ראשונה תניא מדלא מלרכו ליה רבנן אלא חד קידוש אלא טעמא דר"מ משום דקסבר תרוייהו משום בגדים שהוא לובש הוא: אמר להו אי הניא. בהדיא דמלריך ליה תרי קידושי תניא ומההיא איכא למשמע דטעמא דר"מ משום מרוייהו אלבישה אבל אי לא אשכחיתו מתני? בהדיא לא הוה שמעינן ליה מפלוגתא דעבילה שניה דמתני? (6) איכא לפרושי כדאמרינן להו:

בשלמא לרבי מאיר היינו דמשכחת לה

טשרה

מ א מיי' פ"ד מהלכות עבודת יוה"כ הלכה ל:

ב ב מיי׳ שם פ״ב הלכה

ב: בא ג מיי׳ שם פ״ד הלכה בב ד מייי שם פ״ב הלכה

תורה אור השלם ו. וּבָא אַהֲרֹן אֶל אֹהֶל ופשט את בגדי מועד הַבֶּד אֲשֶׁר לְבַשׁ בְּבֹאוּ אֶל הַלְּדֶשׁ וְהִנִּיחָם שְׁם: וְרָחַץ אֶת בְּשָׁרוֹ בַּמַיִם בִּמֶקוֹם קָדוֹשׁ וִלְבַשׁ אֶת רָבָּרָיו וְיָצָא וְעָשָׂה אֶת עלָתוֹ וְאֶת עלַת הָעָם עלָתוֹ וְאֶת עלַת הָעָם וכפר בעדו ובעד העם:

מוסף רש"י הביאו לו את התמיד.

לכהן גדול ביום הכפורי (לעיל טו.). קרצו. חתכו, בו הכשר שחיטה הנון כו הספטו שנויסים ברוב שנים ולא כולן לפי שלריך הוא עלמו למהר ברוב

שלריך הוא עלמו למהר

שלריך הוא עלמו למהר

וליטול מורק לקבל הדס

שכל עבודת יום הכפורים

אינה בשרה אלא בו

מהר את היהר לריך לאמו

מהר את המורק ולקבל

"ברר חותך בו הדם, לפיכך חותך כדי הכשר שחיטה ומניחה יממהר לקבל (חולין כט.). לנסכים. למנחת נסכים (לקמן לד.).

רבינו חננאל

פרסו סדין של בוץ כו'. כדי שיהא זכור שעבודת היום בבגדי בוץ. סוגיא דשמועה זו חמש טבילות ועשרה קדושין הן לרבנן בשלבוש בגדי קדש, בין בגדי זהב בין בגדי לבן, עודם בגדי הקדש עליו מקדש ידיו ורגליו ופושט וטובל ועולה ולובש ומקדש ידיו ורגליו ועובד עבודתו. ולר' מאיר תרי קידושי ולר' מאיר תרי קידושי . אלבישה עביד להו. כיצד, פושט ומקדש וטובל ולובש ומקדש, על כל טבילה שני קדושין, מיהו לרכנן בטבילה הראשונה כשפושט בגדי חול ולובש בגדי קודש, אינו מקדש בלבד. נשאר להן קידוש תשלום העשרה. אחד וצריך לפשוט בגדי קדש, מקדש ידיו ורגליו ואחר שיירי ווגליו ואווו פושט בגדי קדש ולובש בגדי חול.